Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαρτίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 10

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. (Συνέχεια)

Ἄλλως τε οὐδὲ εἰς τὰς Ἀντίλλας εἶχε μεταβῆ ὁ πλοίαρχος Πάξτων, ὡς ἀπεδεικνύετο ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου. Ἡ κυρία Σεύμουρ εἶχεν ἐκλέξῃ καὶ ναυλώσῃ τὸν «Γοργὸν» διὰ τὸ ταξεῖδι τῶν ἀριστέων τῆς Ἀντιλικνῆς Σχολῆς, βασιζόμενη εἰς τὴν σύστασιν ἑνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου τῆς Λίβερπουλ, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὰς ἀπαιτουμένας ἐγγυήσεις καὶ διὰ τὸ πλοῖον καὶ διὰ τὸν κυβερνήτην του.

Κατὰ τὴν μίαν περίπου μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔσβυσε τὴν λάμπαν τοῦ θαλαμίσκου καὶ ἀνέβη εἰς τὸ κάσσαρο, ὅπου συνήντησε τὸν Τζὼν Κάρπεντερ.

— Ἀκόμα μπουνάτσα; ἠρώτησε.

— Ἀκόμα κι' ἀκόμα! ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος, καὶ οὔτε τὸ ἔχει σκοπὸ ν'ἀλλάξῃ ὁ καιρός!

Ἔμειναν σκεπτικοὶ καὶ οἱ δύο. Τὴν σιωπὴν των διέκοπτε μόνον καμμία βλασφημία ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ναυκλήρου ἐναντίον τοῦ καιροῦ ποὺ τους ἐκρατοῦσε φυλακισμένους μέσα εἰς τὸν ὁρμίσκον.

Ἐπέρασαν δύο ὧραι. Οὔτε ὁ Χάρρης Μάρκελ, οὔτε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, οὔτε ὁ Κόρτης δὲν εἶχαν σκεφθῆ νὰ πάρουν λίγον ὕπνο, ἐνῷ οἱ σύντροφοί των ἐκοιμῶντο ἐξηπλωμένοι εἰς τὴν πρῶραν, δίπλα εἰς τὰ αἰωρεθέσια. Ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ δὲν μετεβάλλετο. Τὰ σύννεφα ἔμεναν εἰς τὴν θέσιν των. Ἂν ἐνίοτε ἐφυσοῦσε λιγάκι ἀεράκι ἀπὸ τὸ πέλαγος, ἔπαυεν ὅμως σχεδὸν ἀμέσως, καὶ τίποτε δὲν ἐφανέρωνεν ὅτι θὰ ἐσηκόνετο ἄνεμος τακτικὸς εἴτε ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἴτε ἀπὸ τὴν ξηράν.

Κατὰ τὰς τρεῖς καὶ 27 λεπτά, ἐνῷ αἱ πρῶται λάμψεις τῆς αὐγῆς ἤρχιζαν νὰ λευκάζουν εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἡ βάρκα ἐδιπλάρωσε μὲ τὸ γύρισμα τοῦ ρεύματος τῆς παλιρροίας καὶ προσέκρουσεν εἰς τὸ σκάφος, τὸ ὁποῖον δὲν ἤργησε νὰ στραφῇ ἐπ' ἀγκύρας καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὴν πρύμνην του πρὸς τὸ πέλαγος. Ἀλλ' οὔτε τότε δὲν ἐτάραξε τὴν νηνεμίαν ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου ἀπὸ τὴν ξηράν. Ἐξημέρωνε, χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ σαλπάρουν.

Ἔπρεπε τώρα νὰ ἐξαφανίσουν τὰ πτώματα. Προηγουμένως, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ μήπως ὑπῆρχε κανὲν περιστροφικὸν ρεῦμα μέσα εἰς τὸν ὁρμίσκον, δυνάμενον νὰ τὰ κρατήσῃ κοντὰ εἰς τὴν παραλίαν. Κατέβη μὲ τὸν Κόρτην εἰς τὴν βάρκαν καὶ ἐβεβαιώθησαν ὅτι τὸ ρεῦμα τῆς παλιρροίας διηύθυνε τὰ νερὰ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον, τὸ ὁποῖον ἔκλειε τὴν εἴσοδον τοῦ ὁρμίσκου.

Ἡ βάρκα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, καὶ ὅλα τὰ πτώματα κατεβιβάσθησαν εἰς αὐτήν. Κατόπιν, χάριν περισσοτέρας προφυλάξεως, ἡ βάρκα τὰ μετέφερεν ἕως τὴν ἐξωτερικὴν πλευρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου. Τότε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης τὰ ἔρριψαν, ἓν πρὸς ἕν, εἰς τὰ γαλήνια νερά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόλις ἠκούετο ἐλαφρότατος φλοῖσβος. Τὰ πτώματα ἐβούλιαξαν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ἀνέβησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ παρασυρόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐτράβηξαν πρὸς τὸ πέλαγος, διὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν εἰς τὴν ἄβυσσον...

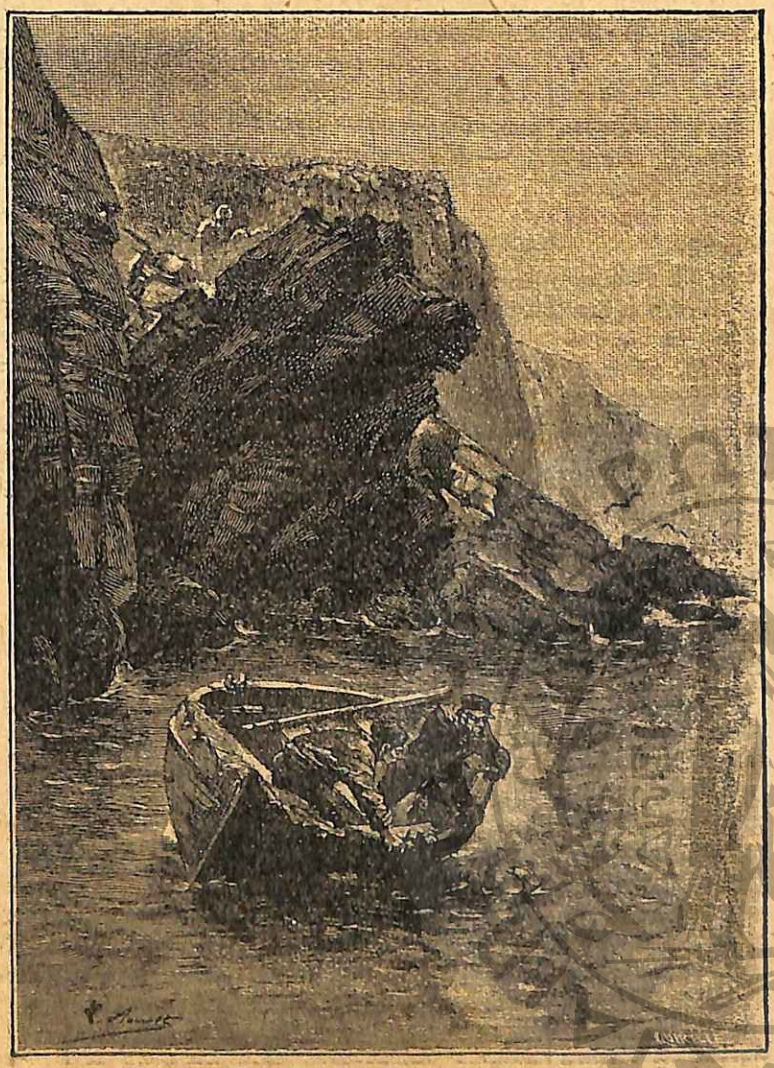

«Τὰ ἔρριψαν, ἓν πρὸς ἕν, εἰς τὰ γαλήνια νερά.» (Σελ. 73, στήλ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΟ ΤΡΙΪΣΤΙΟΝ «ΓΟΡΓΟΣ»

Ὁ «Γοργός», — μπάρκο 450 τόνων, ναυπηγηθὲν ὡς εἴπομεν ἤδη εἰς Μπίρκενχεδ, μπακιρωμένο εἰς τὰ βρεχάμενα, καὶ καρφωμένο μὲ μπακιρένιες τζαβέτες, ἐγγεγραμμένον ὑπ' ἀριθ. 1 εἰς τὸν νηογνώμονα «Βέριτας» καὶ φέρον τὴν βρεταννικὴν σημαίαν, — ἦτο ἕτοιμος διὰ τὸ τρίτον ταξεῖδί του.

Καλοτάξειδος καὶ ἔχων ὅλα τὰ ἀξιοπαρατήρητα προτερήματα τῶν ταχυπλόων ἱστιοφόρων, τὰ ὁποῖα εἶνε γνωστὰ μὲ τὴν γενικὴν ὀνομασίαν κλίππερς, ἐβαστοῦσε καλὰ στὰ πανιά, καὶ δὲν θὰ ἐχρειάζετο περισσότερον καιρὸν ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδας ὅπως διανύση τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν ἕως τὰς Ἀντίλλας, ἂν ἡ μπουνάτσα δέν τον ἔκαμνε ν' ἀργοπορήση.

Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἀκόμη ταξεῖδί του, ὁ «Γοργὸς» εἶχεν ὡς κυβερνήτην τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ ὡς ὕπαρχον τὸν ὑποπλοίαρχον Δάβις, ὡς πλήρωμα δὲ ἐννέα ναύτας, ἐπαρκεῖς προσωπικὸν δηλαδὴ διὰ τὸν χειρισμὸν ἱστιοφόρου τόσης χωρητικότητος. Κατὰ τὸν δεύτερον διάπλουν, ἀπὸ Λίβερπουλ εἰς Καλκούτταν, τὸ προσωπικὸν ἐκεῖνο εἶχε μείνη ἀμετάβλητον: οἱ ἴδιοι ἀξιωματικοί, οἱ ἴδιοι ναῦται. Τὸ ἴδιον εἶχε μείνη καὶ διὰ τὸ ταξεῖδι μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Ὁ πλοίαρχος Πάξτων ἦτο λαμπρὸς ναυτικός, εὐσυνείδητος καὶ φρόνιμος, τὰς καλλιτέρας δὲ συστάσεις εἶχε λάβη δι' αὐτὸν ἡ κυρία Σεύμουρ. Οἱ νεαροὶ ἀριστεῖς καὶ ὁ Μέντωρ των θὰ εὕρισκαν εἰς τὸν «Γοργὸν» ὅλας τὰς ἀναπαύσεις καὶ ὅλην τὴν ἀσφάλειαν διὰ τὴν ἐκδρομήν των εἰς τὰς Ἀντίλλας.

Δυστυχῶς ὁ «Γοργὸς» δὲν εἶχε πλέον κυβερνήτην τὸν πλοίαρχον Πάξτων. Τὸ πλήρωμά του εἶχε σφαγῆ εἰς τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦ ὁρμίσκου Φάρμαρ. Τὸ πλοῖον εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν πειρατῶν τοῦ «Χάλιφαξ».

Μόλις ἔφεξεν ἡ αὐγή, ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἐξήτασαν λεπτομερῶς τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἶχαν κυριεύση ἐξ ἐφόδου. Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα ἀνεγνώρισαν τὰς ναυτικὰς ἀρετάς του· εἶδαν ὅτι ἦτο μακρόστενον (στελλάδο), ὅτι εἶχε προπέτειαν (λάντσο) εἰς τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρύμνην, ὅτι τὰ κατάρτια του ἦσαν ὑψηλὰ καὶ αἱ σταυρώσεις του μεγάλαι, ὅτι εἶχε πολὺ βύθισμα (ἐτραβοῦσε πολλὰ νερά) καὶ ὅτι συνεπῶς ἠδύνατο ν' ἀπλώση μεγάλην ἱστιοφορίαν. Ἂν ἔφευγεν ἀπὸ τὰς ἐννέα τὸ βράδυ, μὲ λίγο ἀεράκι, θὰ ἠμποροῦσε νὰ περάση τὸ κανάλι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τὴν νύκτα, καὶ θὰ ἐξημερόνετο εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα μιλλίων ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰρλανδίας...

Τὴν αὐγήν, ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀκόμη σκεπασμένος μὲ ἐκεῖνα τὰ χαμηλὰ σύννεφα, ἢ μᾶλλον μὲ τὰ ράκη τῆς ὁμίχλης, τὰ ὁποῖα καὶ ὁ ἐλαφρότερος ἄνεμος ἠδύνατο νὰ διαλύση ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας. Ἐννοεῖται ὅτι, ἀφοῦ ἦτο ἀδύνατος ἡ ἄπαρσις, ὁ Χάρρης Μόρκελ ἐπροτίμα νὰ διαρκέση πολὺ ἀκόμη ἡ ὁμίχλη διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ πλοῖον εἰς τὸ ἀγκυροβόλιόν του.

Δὲν συνέβη ὅμως αὐτό. Κατὰ τὰς ἑπτά, χωρὶς νὰ φυσήση πνοὴ οὔτε ἀπὸ τὴν ξηρὰν οὔτε ἀπὸ τὸ πέλαγος, οἱ ἀτμοὶ ἐκεῖνοι ἤρχισαν νὰ διαλύωνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἡ ἡμέρα προηγγέλλετο θερμή· ἄνεμος δὲν θὰ ἔπνεε διὰ νὰ την δροσίση. Μετ' ὀλίγον ὁ κόλπος ὅλος ἀπεκαλύφθη ἐντελῶς.

Εἰς ἀπόστασιν δύο μιλλίων ἀπὸ τὸν ὁρμίσκον Φάρμαρ, ἐφάνη ὅλον τὸ πανόραμα τοῦ λιμένος τῆς Κουϊνστάουν, καὶ κατόπιν, ἀκόμη πρὸς τὸ βάθος, τὰ πρῶτα σπίτια τῆς πόλεως. Ἐμπρὸς εἰς τὸν λιμένα ἐφαίνοντο ἀρκετὰ ἱστιοφόρα ἀραγμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, περιμένοντα, τὰ περισσότερα, πότε νὰ σηκωθῆ ἄνεμος διὰ νὰ σηκώσουν τὰς ἀγκύρας των.

Ἀνήσυχοι, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, ὁ Κόρτης καὶ οἱ λοιποὶ εἶχαν συναχθῆ ἐκείνην τὴν στιγμὴν γύρω εἰς τὸν Χάρρην Μάρκελ. Ἔτρεμαν καὶ ἐφοβοῦντο μήπως ἡ ἀστυνομία ἔλθη καὶ τους συλλάβη μεσα εἰς τὸν «Γοργόν». Δὲν ἐπερίμεναν παρὰ ἕν πρόσταγμα τοῦ ἀρχηγοῦ των διὰ νὰ κατεβάσουν μερικὰ τρόφιμα εἰς τὴν βάρκαν. Ἐλογάριαζαν νὰ ἔβγουν εἰς τὴν ἀμμώδη παραλίαν, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρμίσκου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ κρυφθοῦν εἰς τὰ δάση τῆς ἐξοχῆς.

Ἀλλὰ εἰς τὴν σχετικὴν ἐρώτησιν τοῦ ναυκλήρου, ὁ Χάρρης Μάρκελ περιωρίσθη ν' ἀπαντήση:

— Καλὰ εἴμαστε μέσα στὸ καράβι!

Οἱ ἄνθρωποί του εἶχαν πεποίθησιν εἰς αὐτόν. καὶ δὲν ἠρώτησαν περισσότερα. Ὁ Χάρρης Μάρκελ θὰ εἶχε βεβαίως τοὺς λόγους του διὰ νὰ δώση ἐκείνην τὴν ἀπάντησιν.

Ἐν τοσούτῳ εἰς τὸν κόλπον ἤρχισε κάποια κίνησις. Τὰ ἱστιοφόρα ἔμεναν ἀκίνητα. ἀλλ' ἀρκετὰ ἀτμόπλοια ἐσήκοναν τὰς ἀγκύρας των. Πέντε ἢ ἓξ ἀτμάκατοι ἐπήγαιναν ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο, ἐπέστρεφαν εἰς τὸν λιμένα ἢ ἐξήρχοντο ἀπὸ αὐτόν, ἀφίνουσαι ὄπισθέν των μακρὺ ἴχνη ἀπὸ ἀφρόν. Καμμία ἄλλως τε δὲν διηυθύνετο πρὸς τὸν ὁρμίσκον Φάρμαρ. Ἑπομένως κανένα φόβον δὲν εἶχαν ὅσοι ἔμεναν εἰς τὸν «Γοργόν».

Κατὰ τὰς ὀκτὼ ὅμως, νέα ἐδόθη ἀφορμὴ ν' ἀνησυχήσουν.

Ἕν ἀτμόπλοιον εἶχεν εἰσέλθη εἰς τὸν κόλπον καὶ ἔπλεεν ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν ὁρμίσκον Φάρμαρ, ὅταν ἔξαφνα ἔστρεψε δεξιᾷ, ὡς νὰ ἐζητοῦσε ν' ἀγκυροβολήση κοντὰ εἰς τὸν «Γοργόν». Τὸ ἀτμόπλοιον αὐτό, μὲ τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν κυματίζουσαν εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐπιδρόμου, ἦτο ἓν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μεγάλα φορτηγά, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ μεταφέρουν γαιάνθρακας εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας, ἐπιστρέφουν φορτωμένα μὲ σιτάρι ἢ μὲ μετάλλευμα νίκελ.

Εἶχε κάμη ἠρέμα τὴν μηχανήν του καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν «Γοργόν». Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου μέτρων, ἡ «Κογκόρδια»—αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐφαίνετο εἰς τὴν πρῶραν του—ἔκαμε κράτει. Ἀλλὰ τὸ πλήρωμά της δὲν ἔκαμνε καμμίαν ἑτοιμασίαν διὰ ν' ἀγκυροβολήση.

Τί ἤθελε λοιπὸν ὁ κυβερνήτης τῆς «Κογκόρδιας», καὶ ποῖον λόγον εἶχεν αὐτὴ ἡ μανούβρα; Εἶχε σχέσεις ἆρά γε μὲ τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ ἤθελε νὰ του ὁμιλήση; θὰ κατέβαζε λοιπὸν καμμιὰ βάρκα του εἰς τὴν θάλασσαν καὶ θὰ ἤρχετο μέσα εἰς τὸ ἱστιοφόρον;

Εὔκολα φαντάζεσθε τὴν ἀγωνίαν, ἡ ὁποία ἐκυρίευσε τὸν Χάρρην Μάρκελ, τὸν Τζὼν Κάρπεντερ, τὸν Κόρτην καὶ τοὺς συνενόχους των. Βεβαίως προτιμότερον ἦτο νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖον τὴν νύκτα, ἀφοῦ δὲν εἶχαν κατορθώση νὰ σαλπάρουν, προτιμότερον ἦτο νὰ σκορπισθοῦν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ νὰ φθάσουν εἰς κανὲν μέρος ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Κουϊνστάουν, ὅπου οἱ ἀστυφύλακες εἶχαν τεθῆ εἰς κίνησιν διὰ νὰ εὕρουν τὰ ἴχνη τῶν φυγάδων...

Τώρα πλέον, ἦτο πολὺ ἀργά.

Ὁπωσδήποτε, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔλαβε τὸ προφυλακτικὸν μέτρον νὰ μὴ φανῆ ἐπάνω εἰς τὸ κάσαρο, καὶ ἐστάθη εἰς τὴν θύραν τοῦ καρρὲ εἰς τρόπον ὥστε νὰ κρύπτεται ὄπισθεν τῶν αἰορωθεσίων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφώναξεν ἕνας ναύτης τῆς «Κογκόρδιας»:

—Αἴ!... ἀπ' τὸν «Γοργό»!...

Ὁ καπετάνιος εἶνε μέσα;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἔσπευσε ν' ἀπαντήση. Καμμία ἀμφιβολία δὲν ἔμενε. Μὲ τὸν πλοίαρχον Πάξτων εἶχε δοσοληψίας ἡ «Καγκόρδια».

Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως, ἡ ἑξῆς δευτέρα ἐρώτησις ἐξαπεστάλη μὲ τὴν τρόμπα-μπρίνα:

— Ποῖος κυβερνᾷ τὸν «Γοργόν»;

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ο ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΔΑΝΔΗΣ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ὁ σημερινὸς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος, — διάδοχος ἀκόμη τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου καὶ φέρων τὸν τίτλον τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας,—ἐπεσκέφθη διὰ πρώτην φορὰν τὰς Ἰνδίας, τὸν συνώδευεν εἰς τὸ ταξεῖδί του ὁ διάσημος Ἄγγλος ἀνταποκριτὴς Οὐίλλιαμ Ρῶσσελ.

Ὁ πρίγκιψ μὲ τὴν ἀκολουθίαν του ἐπέρασαν... καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Ἕνα βράδυ, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶπεν εἰς τὸν κ. Ρῶσσελ ὅτι ἐπεθύμει νὰ

τὸν συναντήση τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον, διὰ νὰ συνομιλήσουν, ὥρισε δὲ ὡς ὥραν συνεντεύξεως τὴν ἕκτην ἀκριβῶς. Ὅταν ὅμως ὁ κ. Ρῶσσελ ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, δὲν κατώρθωσε νὰ κοιμηθῆ ἀπὸ τὰ κουνούπια, καὶ ἐφόρεσε ἕνα ζευγάρι μεγάλα ἄσπρα σουηδικὰ γάντια, διὰ νὰ προφυλάξη τοὐλάχιστον τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ κεντήματά των. Τὸ πρωὶ ἄργησε νὰ ἐξυπνήση, καὶ εἶδε τὸν βασιλέα που ἐστέκετο παρὰ τὴν κλίνην του. Ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ζητήση συγγνώμην, καὶ νὰ ἐνδυθῆ διὰ νὰ καταβῆ εἰς τὸν κῆπον, ὅπου εἶχε προηγηθῆ ὁ βασιλεύς.

Μετὰ δύο ὥρας, εἰς τὸ πρόγευμα, ὁ βασιλεὺς εἶπε πρὸς τὴν βασίλισσαν μειδιῶν καὶ ρίπτων ἐμφαντικὸν βλέμμα πρὸς τὸν ἀνταποκριτήν:

— Ἀπὸ ὅλους τοὺς δανδῆδες (λομψευομένους), ποῦ εἶδα ἕως τώρα, ὁ δόκτωρ Ρώσσελ εἶνε ὁ μεγαλείτερος. διότι κοιμᾶται μὲ ἄσπρα γάντια!

Η ΑΚΤΙΝΟΥΛΑ

Μιὰ χρυσόφεγγη ἀκτινούλα,
Σὰν ἔχάραξε ἡ αὐγούλα,
Ἀπ' τὸν Ἥλιο πῆρε φόρα
Καὶ κατέβηκε στὴ γῆ,
Γιὰ νὰ μάθη, τέτοιαν ὥρα
Νὰ ξυπνήση ποιὸς ἀργεῖ.

Κύλησε ἀπ' τὰ κορφοβούνια
Καὶ κατέβηκε στὸν κάμπο.
— «Τώρα μέσ'στὰ σπίτια θἄμπω»—
Εἶπε, κ' ἔφεξε στὴν κούνια
Ποῦ ἐκοιμῶταν ἡ Λιλή,
Κι' ἄρχισε νὰ τῆς μιλῆ:

— «Σήκω, σήκω, κοριτσάκι!» —
Κ' ἡ Λιλὴ τὰ μάτια ἀνοίγει:
—«Μπᾶ! καλῶς μου τὸ ἀκτινάκι!»
Καὶ της στέλνει δυὸ φιλιά.
Κ' ἡ ἀκτινούλα πρὶν νὰ φύγη
Τῆς χρυσόνει τὰ μαλλιά.

Κ' ὕστερα ἔλαμψε στὰ κρίνα
Ποῦ εἶχαν τὴν αὐγὴν ἀνθίση,
Κ' ἔκαμε τὴν καρδερίνα
Ζωηρὰ νὰ κελαϊδήση,
Κ' ἔπαιξε μεσ'στὸ γυαλὸ
Μὲ τὸ κῦμα τὸ τρελό.

Παντοῦ ἐσκόρπισε φιλάκια
Στὰ παιδιά, στὰ προβατάκια,
Καὶ στὸ μνῆμα μιᾶς παιδούλας
Μὲ τὸν ξύλινο σταυρό,
Καὶ στὴν πλώρη μιᾶς βαρκούλας
Μέσα στὸ ἁλμυρὸ νερό...

Ἔτρεξε, ἔτρεξε ὅλη μέρα,
Κ' ὕστερα κατὰ τὸ βράδυ,
Πρὶν την πιάση τὸ σκοτάδι,
Ὁ Ἥλιος φώναξε ἀπὸ πέρα:
—«Ἔλα πιὰ νὰ κοιμηθῆς!»
Κ' εἶπε ἡ ἀκτινούλα:—«Εὐθύς!»

—«Καληνύχτα σου, ἀκτινούλα!
«Καληνύκτα σου, ὡμορφούλα!
«Καὶ νὰ μᾶς ξανάρθης πάλι,
«Μὲ χαρούμενη καρδιά!»—
Τῆς φωνάξαν οἱ μεγάλοι,
Τῆς φωνάξαν τὰ παιδιά.

ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΡΧΕΙ κάπου ἕνα κομμό, τοῦ ὁποίου τὸ τελευταῖον συρτάρι ἀποτελεῖ τὸ πλέον ἀφάνταστον σύμφυρμα καὶ τὸ πλέον παράξενον θέαμα. Φανταθῆτε ἕνα κυκεῶνα ἀπὸ συντρίμματα παντοειδῆ καὶ ἀπὸ μέλη... ἀνθρώπινα, φύρδην-μίγδην, χωρὶς ἀρχὴν καὶ χωρὶς τέλος. Ἐδῶ ἕνα χέρι χωρὶς δάκτυλα, ἐκεῖ μία κνήμη χωρὶς πόδι, ἐκεῖ ἕνα κομμάτι καρέκλας, ἕνας τροχὸς ἁμαξιοῦ, δυὸ μάτια χυμένα, ἕνα κεφάλι χωρὶς μαλλιά, κάτι μαλλιὰ χωρὶς κεφάλι, ἕνα κεφάλι χωρὶς μύτη, ἕνας κορμὸς ἄχειρος, ἕνα μαξιλαράκι κουρελιασμένο, ἕνα καπελάκι ξεσχισμένο...

Τὸ συρτάρι αὐτὸ τοῦ κομμοῦ δὲν ἀνοίγεται, παρὰ μόνον ὁσάκις πρόκειται νὰ πλουτισθῆ ἡ φρικώδης συλλογή του μὲ νέα συντρίμματα καὶ μὲ νέα μέλη. Τὸ πεδίον τῆς μάχης, εὐθὺς μετὰ τὴν μάχην, δὲν πιστεύω νὰ παρουσιάζη τόσῳ φοβερὰν εἰκόνα. Νομίζεις ὅτι ἀγέλη μανδροσκύλων λυσσασμένων ἐπέπεσεν ἔξαφνα ἐναντίον κάποιου ὡραίου μικροκόσμου, καὶ τὸν ἀσχήμισε τόσον ἐλεεινά, καὶ τὸν μετέβαλεν εἰς ἐρείπια ἄμορφα οἰκτρότατα.

Τί περιέχει ἐπὶ τέλους αὐτὸ τὸ συρτάρι; Εἶνε χειρουργεῖον; Ἀνατομεῖον; Σταθμὸς τῶν Πρώτων Βοηθειῶν; Νεκροθήκη; Τίποτε ἀπὸ αὐτά. Εἶνε ἁπλούστατα τὸ συρτάρι, εἰς τὸ ὁποῖον φυλάγονται... τὰ σπασμένα παιγνίδια τῆς Μπεμπέκας! Τὰ ἀνθρώπινα ἐκεῖνα μέλη εἶνε ἀπὸ κοῦκλες, καὶ τὰ συντρίμματα ἀπὸ σελεύη καὶ ἐπιπλα κουκλῶν... Ἡ καλὴ μητέρα τὰ φυλάγει ἐκεῖ, ἴσως διότι ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη ὅλως διόλου ἄχρηστα, ἴσως διὰ νὰ τὰ δώση κάποτε εἰς τὸν τεχνίτην νὰ τὰ συγκολλήση, ἴσως διὰ νὰ τὰ δώση εἰς τὴν Μπεμπέκαν τὴν ἰδίαν, ὅταν θὰ μεγαλώση ὀλίγον, ὅταν τὸ ἐνστικτον τῆς καταστροφῆς, τὸ νηπιακόν, θὰ διαδεχθῆ τὸ ἐνστικτον τῆς ἐπανορθώσεως καὶ τῆς δημιουργίας. Ἴσως τότε τὰ μαλλιὰ θὰ ἐπανεύρουν τὸ κεφαλάκι καὶ θὰ κολληθοῦν ἐπάνω του μὲ ὀλίγην γόμαν... ἴσως ὁ κορμὸς θὰ ἑνωθῆ μὲ τὰ χεράκια του, καὶ τὰ δάκτυλα μὲ τὸ χεράκι, καὶ τὸ ἀμαξάκι μὲ τὸν τροχόν του, καὶ τὸ κρεβατάκι μὲ τὸ μαξιλαράκι του...

Ἀλλὰ —συλλογίζομαι,—πόσος καιρὸς θὰ περάση ἀκόμη δι' αὐτό! Ἡ Μπεμπέκα μόλις εἶνε δύο ἐτῶν, καὶ τὸ ἔνστικτον τῆς καταστροφῆς βασιλεύει εἰς ὅλην του τὴν ἰσχύν, καὶ θὰ βασιλεύση ἀκόμη πολύ. Εὐτυχῶς ποῦ τὸ συρτάρι εἶνε μεγάλο καὶ δὲν ἐγέμισεν ἀκόμη, διότι ἀλλέως θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ τὸ παραπάνω, διὰ τὰ μέλλοντα συντρίμματα καὶ μέλη... Τώρα ἡ μεγαλητέρα εὐνοιά που εἰμπορεῖ νὰ χαρίση ἡ Μπεμπέκα εἰς τὸ πλέον ἀγαπημένο της παιγνίδι, εἶνε νὰ το μεταβάλη εἰς ἐρείπια ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας. Καὶ ὅμως δὲν περιγράφεται ἡ χαρά της ὅταν της χαρίζουν μίαν ὡραίαν κούκλαν! Θὰ την πάρη, θὰ την χερέψη, θὰ της κάμη χίλια χάδια, καὶ ἔπειτα θὰ την ἀνοίτση... (διότι, διὰ τὴν Μπεμπέκαν, ὅλα τὰ ὡράγματα ἀνοίγουν σὰν τὰ κουτιά.) Θὰ της βγάλη τὸ καπέλο, θὰ της βγάλη... τὰ μαλλιὰ... τὸ χέρι... τὸ πόδι... καὶ πάει λέωντας. Ἔπειτά την πετᾷ... οὔτε γυρίζει νὰ την ξαναδῆ. Καὶ ἡ κούκλα, μὲ τὰ κινητά της πλέον μέλη, θὰ τεθῆ εἰς ἀποστρατείαν καὶ θὰ φυλαχθῆ εἰς τὸ συρτάρι. Καὶ αὐτὸ γίνεται πάντοτε. Καμμία τιμωρία δὲν ἰσχύει. Καὶ ἡ μετάνοια ἔπειτα εἶνε τόσον μικρά! Ἡ Μπεμπέκα ἀρκεῖται νὰ κατσουφιάση πρὸς στιγμήν, καὶ νὰ συμβουλεύση ντοὺς διὰ νὰ περάση τὸ βαβὰ τῆς κούκλας...

Μὰ διατί ἆρα γε ἡ Μπεμπέκα νὰ τὰ σπάνη νὰ τὰ χαλᾷ ὅλα; Διατί, ἂν την ἀρίστης ἔξαφνα μόνην εἰς ἕνα δωμάτιον, εἶνε ἱκανὴ νὰ κάμη ζημίαν, ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πόσων δραχμῶν;

Δὲν ἔχει διατί. Εἶνε τὸ ἔνστικτον τῆς καταστροφῆς. Τὸ ἄλογον, τὸ ἄσκοπον αὐτὸ ἔνστικτον, μόνον ἀργότερα θὰ ἔχη τὸν λόγον του, τὴν δικαιολογίαν του. Ἂμα μεγαλώση ἀκόμη ἡ Μπεμπέκα, θὰ χαλᾷ τὰ παιγνίδια της ἀπὸ περιεργειαν, διὰ νὰ ἰδῆ τί ἔχουν μέσα. Καὶ πόσον ἀκόμη καιρὸν θὰ διαρκέση αὐτὸ τὸ δικαιολογημένον, τὸ τελειοποιημένον ἔνστικτον τῆς καταστροφῆς! Ἐνθυμηθῆτε ἕως ποῖαν ἡλικίαν εἴχατε καὶ σεῖς τὴν μανίαν νὰ σπάζετε, νὰ καταστρέφετε, διὰ νὰ ἰδῆτε τί εἶνε μέσα! Καῖμένα κιβώτια μὲ μουσικήν, καῖμένα παιγνίδια μηχανικά, καῖμένα ὡρολόγια τοῦ πατέρα!... Τί ἐτραβήξατε καὶ τί θὰ τραβήξετε ἀπὸ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς καταστροφεῖς, ἀπὸ τοὺς μικροσκοπικοὺς αὐτοὺς Ἀττίλας καὶ Ταμερλάνους, ποῦ λέγονται παιδιά!...

Τὸ ἔνστικτον τῆς καταστροφῆς εἶνε ἰσχυρὸν... ἐπιμένει, ἀντέχει. Πόσα μεγάλα παιδιὰ δὲν το ἔχουν ἀκόμη! Ποῖος εἰξεύρει μήπως καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς που διαβάζουν τώρα τὴν ἐπιστολήν μου, δὲν ἐχάλασε πρὸ ὀλίγου κανένα εὔμορφον πρᾶγμα, διὰ νὰ ἰδῆ πῶς ἦτο μέσα!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 68)

Ὁ παπᾶ-Ἄνθιμος μ' ἐκύτταζε προσεκτικὰ καὶ μου ἐχάϊδευε τὰ μαλλιὰ μὲ τὸ παχυλὸ χέρι του, ποῦ εἶνε σὰν χέρι κυρίας.

— Ναί, Μάρθα μου, τὸ ἤξευρα, ἐπάνω-κάτω. . . Δὲν ὑπέθετα ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ πατέρα θὰ σ' ἔκαμνε νὰ λυπηθῇς τόσο. . . Ἡ κυρία Μαντάρη εἶνε τόσον καλή, ὥστε ὅλοι οἱ φίλοι σας ἐχάρησαν, κυρίως διὰ σέ που θὰ ἀποκτήσῃς δευτέραν μητέρα. Ἐγὼ μάλιστα ἐνόμιζα ὅτι την ἀγαποῦσες, Μάρθα, μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά.

—Μὰ βέβαια, γέροντά μου, τὴν ἀγαπῶ . . . τὴν ἀγαπῶ πολύ· δὲν θέλω ὅμως νὰ πάρῃ τὸν μπαμπά μου· ἐγὼ τὸν μπαμπά μου τὸν θέλω μονάχα δικό μου !

— Ὦ ! καϊμένη Μάρθα μου, ὁμιλεῖς τώρα σὰν παιδὶ ἐγωϊστικὸ καὶ χαϊδεμένο, σὰν ν' ἀγαπᾷς τὸν πατέρα σου γιὰ τὸν ἑαυτό σου, καὶ ὄχι ὁ ὅτι εἶνε πατέρας σου... Καὶ ἔπειτα, ἄδικα κατηγορεῖς τὴν φιλοστοργίαν του· ἂν σκοπεύῃ νὰ ξαναπανδρευθῇ, θά το κάμῃ πρὸς χάριν σου, διὰ νὰ ζῇς περισσότερον εὐτυχισμένη καὶ διὰ νὰ λάβῃς καλλιτέραν ἀνατροφήν. Τὸ εἶπε μιὰ 'μέρα σὲ μένα, καί, ἂν τον ἄκουες μὲ τί τρόπο το εἶπε, ποτὲ δὲν θὰ ἔλεγες ὅτι δέν σε ἀγαπᾷ. « Ἡ κόρη μου, εἶπε, θὰ ἔχῃ περιουσίαν. ὅταν μεγαλώσῃ, ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ χωρὶς μητέρα, χωρὶς μίαν γυναῖκα διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὰ νεανικά της ἔτη καὶ νὰ την ὁδηγῇ πρὸς τὸ καλόν ; Ἐγὼ ἀναγκάζομαι, ἐξ αἰτίας τῆς ἐργασίας μου, ν' ἀπουσιάζω ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, καὶ νὰ τὴν ἀφίνω μόνην. Καμμία ἄλλη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρίαν Μαντάρη, δὲν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν μητέρα πού της ἐπῆρε ὁ Θεός. . . Θά την ἀγαπᾷ, τὴν κόρην μου, ὅπως ἐγὼ θ' ἀγαπῶ τὸν Κίμωνα, κ' ἐγὼ θὰ φανῶ χρήσιμος εἰς τὸν υἱόν της, ὅπως αὐτὴ θὰ εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν κόρην μου . . .» Λοιπόν, καλό μου κορίτσι, νὰ τα σκεφθῇς καλὰ ὅλα αὐτά. Συλλογίσου ὅτι αὐτό που κάμνει ὁ πατέρας σου, τὸ κάμνει πρὸς χάριν σου μόνον, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ τον ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ μή τον δυσαρεστήσῃς. Μοῦ το ὑπόσχεσαι, Μάρθα μου ;

— Ναί, ἀπήντησα μὲ σιγανὴν φωνήν, καὶ ὁ παπᾶ-Ἄνθιμος ἔφυγε.

Μὲ εἶχε ἡσυχάσῃ ὁπωσδήποτε. Κατέβηκα τότε διὰ νὰ δειπνήσω, ἀφοῦ ἔπλυνα τὰ μάτια μού που ἦσαν κατακόκκινα.

Ὁ μπαμπᾶς ἦτο στὸ τραπέζι· ἐπέστρεφεν ἀπὸ ἑκεῖ. Μ' ἐρώτησε πῶς ἐπέρασα τὸ ἀπόγευμα, καί μου ὡμίλησε διὰ τὴν κυρίαν Μαντάρη καὶ τὸν Κίμωνα· μοῦ εἶπε ὅτι μ' ἐπερίμεναν καὶ ἦσαν στενοχωρημένοι που δέν με εἶδαν. Δὲν ἐκρατήθηκα πλέον, κ' ἐκρεμάσθηκα ἀπὸ τὸν λαιμόν του, καὶ εἶπα . . . δὲν θυμοῦμαι πιὰ τί ἀκριβῶς του εἶπα, ἀλλὰ φαίνεται πῶς ἐλησμόνησα ἐντελῶς τὰς συμβουλὸς τοῦ παπᾶ, καὶ ὑπέφερα πάρα πολύ, διότι ὁ πατέρας μου ἔγινε κατακίτρινος καί μ' ἐκύτταζε μ' ἕνα ὕφος τόσο λυπημένο, μὰ τόσο λυπημένο !

« Τὴν ἀγκάλιασα καὶ την ἐφίλησα.» (Σελ. 77, στήλ. 6'.)

—Καλή μου κόρη, μοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους, δὲν εἰξεύρεις πόσο με κάμνεις καὶ λυποῦμαι. Δέν το ἐπερμένα καθόλου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἐνόμιζα ἀπ' ἐναντίας ὅτι θὰ ἐπετοῦσες ἀπὸ τὴν χαρά σου ! Μεῖνε ὅμως ἥσυχη, Μάρθα μου· δὲν θέλω νὰ γίνωμαι ἀφορμὴ νὰ κλαῖς ἔτσι· ἐσὺ εἶσαι ἡ μεγαλητέρα μου ἀγάπη, καὶ θὰ θυσιάσω γιὰ σένα κάθε ἄλλο αἴσθημα· θά τα λησμονήσω ὅλα, ὅ,τι εἶχα ὀνειρευθῇ . . .

Καὶ ἔφυγε, ἀφοῦ μ' ἐφίλησε μὲ ὕφος πολὺ λυπημένο. Μὲ ἄφισε μόνην. Ἔπρεπε νὰ μείνω εὐχαριστημένη ἀπὸ ὅ,τι μου εἶπε, καὶ ὅμως δὲν ἤμουν. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουα τὴν φωνὴν τῆς μητέρας μου, νὰ μου λέγῃ πῶς εἶχα ἄδικο καὶ πῶς δὲν ἤξευρα ν' ἀγαπῶ ἐκείνους πού μ' ἀγαποῦν.

17 Ἰουνίου.

Σήμερα ἐξύπνησα πολὺ λυπημένη, πολὺ περισσότερον παρὰ χθές, διότι χθὲς ὑπέφερα διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐνῷ σήμερον ὑποφέρω διὰ τὸν μπαμπᾶ. Μὲ τύπτει ἡ συνείδησίς μου. Ἐκάθησα κ' ἐσυλλογίσθηκα τὰ ὅσα μου εἶπεν ὁ παπᾶ-Ἄνθιμος. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἀγαπῶ πολὺ τὴν κυρίαν Μαντάρη καὶ ὅτι θὰ ἐζούσαμεν εὐτυχεῖς ὅλοι μαζί. Εἶνε ἀλήθεια ἐπίσης ὅτι ὁ καϊμένος ὁ μπαμπᾶς μου ὑποφέρει ἀπὸ τὴν μοναξιὰ καὶ πῶς εἶνε πολὺ μονότονος καὶ ἄχαρις ὁ βίος του μ' ἐμένα, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω σοβαρά, ποῦ παίζω ὅλη μέρα καὶ κοιμοῦμαι τὸ βράδυ, ὅταν ἔρχεται στὸ σπίτι. Τέλος πάντων ἔβλεπα τὰ πράγματα πολὺ διαφορετικὰ παρὰ πρίν· ἤμουν καταλυπημένη, κ' ἐσυλλογιζόμουν ὅτι ὅλοι ἦσαν δυστυχεῖς ἐξ αἰτίας μου.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐξεκίνησα δ ὰ τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, ὅταν, εἰς τὸν δρόμον, βλέπω τὸν Κίμωνα μὲ τὰ βιβλία του.

—Καλημέρα, Μάρθα.

—Καλημέρα, Κίμον... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Ἔρχεσαι μαζί μου στὸ σπίτι μας ;

Ἐγυρίσαμε πίσω, κ' ἐκαθίσαμε μόνοι στὸ σαλόνι.

— Μήπως το ξέρεις ; τὸν ἠρώτησα.

— Ναί, Μάρθα μου. Ἡ μαμμὰ σήμερα τὸ πρωὶ μοῦ τα εἶπεν ὅλα, κ' ἐλυπήθηκα πολύ. Κ' ἐγὼ που εἶχα τόση χαρά, πῶς θὰ σ' ἔκαμνα ἀδελφή μου !

— Ὦ ! Κίμον, τὸ ξέρεις πῶς σ'ἀγαπῶ. Μὰ ἐσένα λοιπὸν δέν σε μέλει καθόλου, νὰ μου δώσῃς τὴ μαμμά σου ;

—Μά, ὄχι. Μάρθα μου, ἀφοῦ ἔτσι καὶ αὐτὴ θὰ εἶνε καλλίτερα, καί... ὅλοι μας. Μεῖνε ὅμως ἥσυχη, κι' αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ· θὰ χωρισθοῦμε τώρα, καὶ δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε ποτὲ πιά . . .

Ἐγὼ ἄρχισα τὰ κλάμματα.

—Ὄχι, Κίμον, μή μου λὲς αὐτὰ τὰ πράγματα· μὲ κάμνεις καὶ ὑποφέρω πολύ. Πρέπει ὅλα νὰ διορθωθοῦν, καὶ τὸ μέσον ἐγὼ θά το εὕρω. Πρῶτα ὅμως, πές μου τί συνέβη καὶ τί ξεύρεις.

—Νά, λοιπόν : χθὲς τὸ βράδυ, ἐγὼ ἐκοιμώμουν στὸ δωμάτιό μου, ποῦ εἶνε δίπλα στὸ σαλονάκι, ὅταν ἔξαφνα μ' ἐξύπνησαν κάτι ἐμιλίες καὶ κλάμματα. Ἐγνώρισα τὴ φωνὴ τῆς μαμμᾶς μου, τοῦ μπαμπᾶ σου καὶ τῆς γιαγιᾶς. Ὁ μπαμπᾶς σου ἔλεγε :

« — Ἄς περιμείνωμε... ἴσως μὲ τὸν καιρὸ ἀλλάξῃ ἰδέες καί της περάσῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις . . .

« Καὶ ἡ μαμμὰ ἔλεγε :

«—Ἀ ! ὄχι ! ποτέ ! ποτὲ χωρὶς τὴν θέλησίν της. Πρὸ παντός, πρέπει νὰ

συλλογισθῆτε τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης σας, ὅπως κ' ἐγὼ συλλογίζομαι τὴν εὐτυχίαν τοῦ παιδιοῦ μου· πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὰ πάντα πρὸς χάριν των.» . . . Ἔκλεισαν τὴν πόρτα, κ' ἐμένα, μὲ ξαναπῆρε ὁ ὕπνος. Σήμερα τὸ πρωί, καθὼς ἐξύπνησα, εἶδα τὴ μαμμὰ σκυμμένη ἐπάνω στὸ κρεβάτι μου· ἦτον κατκίτρινη καὶ τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Τὴν ἐρώτησα γιατὶ ἔκλαιγε, καί μού τα εἶπεν ὅλα· μοῦ εἶπε πῶς ἦτον ἀποφασισμένος ὁ γάμος μὲ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ τώρα δὲν θὰ γίνῃ.

« — Ἐσύ, δὲν θὰ λυπώσουν ἂν ἐγίνετο αὐτὸς ὁ γάμος, ἔτσι δὲν εἶνε, Κίμον; ἐσύ, θά την ἀγαποῦσες, καὶ τὴ Μάρθα καὶ τὸν πατέρα της ! — μοῦ ἔλεγε.

« — Ὦ ! ναί, μαμμά μου.

« —Τὴν καϊμένη τὴ μικρούλα ! ἐπρόσθεσε, κ' ἐγώ την εἶχα κι' ὅλας σὰν κόρη μου, κ' ἐπίστευα ὅτι καὶ αὐτή μ' ἐσυμπαθοῦσε . . .»

Ὁ Κίμων ἐσιώπησε· ἐγὼ ἔκλαιγα ἀκόμα.

—Ἄκουσ . τοῦ εἶπα, μὲ νομίζεις πολὺ κακιά, βέβαια· μὰ ἐγὼ εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ τα διορθώσω ὅλα. Ἐπειδὴ ὅμως ποτὲ δὲν θὰ τολμήσω νὰ ξεστομίσω τί ἔχω στὴν καρδιά μου, θὰ καθήσω καὶ θὰ γράψω ἕνα γράμμα στὴ μαμμά σου κι' ἄλλο ἕνα στὸν μπαμπᾶ. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν, δὲν θὰ χωρισθοῦμε ποτέ, καὶ ὅλοι θὰ μείνουν εὐχαριστημένοι . . .

—Μά, καλέ, τὸ ἤξευρα ἐγὼ πῶς ἦσουν καλὴ καὶ πῶς μας ἀγκποῦσες· ἐφώναξεν ὁ Κίμων.

Ἔφυγεν ὅλος χαρά· κ' ἐγὼ ἀμέσως ἐκαθησα νὰ γράψω τὰ γράμματα. Ἐνῷ τα ἔγραφα, ὅλοι οἱ κακοί μου διαλογισμοὶ ἔφευγαν ἕνας-ἕνας διὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσουν. Εἶπα ὅ,τι εἶχα στὸ μυαλό μου καὶ στὴν καρδιά μου· κατόπιν ἔστειλα μὲ τὴν Ἀννέττα τὸ γράμμα τῆς κυρίας Μαντάρη, κ' ἐπῆγα μόνη μου κ' ἔβαλα τὸ γράμμα τοῦ μπαμπᾶ ἐπάνω στὸ τραπέζι του.

18 Ἰουνίου.

Ὁ καϊμένος ὁ μπαμπᾶς μου ! τί χαρά που ἐπῆρε ! Ἦλθε κοντά μου, καί μου εἶπε καί του εἶπα, ὡρες! Ἐκάμαμε ἕνα σωρὸ σχέδια, καὶ εἶδε καθαρὰ ὅτι ἤμουν ἀληθινὰ εὐχαριστημένη. Ἀφοῦ ἐφάγαμε τὸ μεσημέρι, τοῦ εἶπα :

—Τώρα, πᾶμε νὰ τους δοῦμε.

Ἐκατάλαβε τί ἤθελα νὰ εἰπῶ, κ' ἐφύγαμε μαζὶ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Ἡ κυρία Μαντάρη ἦτο στὸ σαλόνι της· τὴν εὑρῆκα πολὺ ἀλλαγμένη στὸ πρόσωπον (καὶ ἡ αἰτία εἶμαι ἐγώ), ἀλλὰ μόλις μας εἶδε, μοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της.

—Ἀφῆστέ μας μόνες, εἶπε στὸν μπαμπᾶ καὶ στὸν Κίμωνα.

Μ' ἔβαλε τότε κ' ἐκάθησα κοντά της, καί μου εἶπε ἄπειρα τρυφερὰ καὶ εὔμορφα λογάκια, ποῦ δὲν θά τα ξεχάσω ποτὲ στὴ ζωή μου.

—Μὴν πιστεύῃς, κόρη μου, ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ τέλος, ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ ἀντικαταστήσω τὴν ἀγαπημένη σου μητέρα, οὔτε νά σε κάμω νά την λησμονήσῃς. Θά την διαδεχθῶ μόνον, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ μιμηθῶ τὸ παράδειγμά της κοντά σου καὶ κοντὰ στὸν πατέρα σου· θέλω ὅμως νά την ἐνθυμῆσθε καὶ νὰ τιμᾶτε πάντοτε τὴν μνήμην της, ὅπως θά την τιμῶ κ' ἐγώ.

Τὴν ἀγκάλιασα καί την ἐφίλησα, καί της ὑπεσχέθην εἰλικρινῶς καὶ μ'ὅλη τὴν καρδιά μου ὅτι θὰ εἶμαι πάντοτε δι' αὐτὴν κόρη ἀφωσιωμένη.

20 Ἰουνίου.

Ἡ εὐτυχία μας ὅσον πηγαίνει καὶ αὐξάνει. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ κυρία Μαντάρη ὅλο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν Κίμωνα φροντίζουν. Ἡ γρηὰ γιαγιὰ τοῦ Κίμωνος πάει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρά της, κ' ἐξανάνιωσε !

Σήμερον ἡ κυρία Μαντάρη ἠθέλησε νὰ πᾶμε ἔξω μόνες· δὲν ἤξευρα ποῦ ἤθελε νά με ὁδηγήσῃ. Ἐπήγαμε εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Ἐγονάτισε στὸ μνῆμα τῆς μητέρας μου , καὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινε προσευχομένη.

—Τῆς ὑπεσχέθην, μοῦ εἶπεν ὅταν ἐσηκώθη, ὅτι θὰ εἶμαι σύντροφος καὶ ὁδηγὸς τῆς νεότητός σου, καὶ ὅτι θά σ' ἀγαπῶ ὅπως θά σ' ἀγαποῦσε ἡ ἰδία, καλή μου κόρη.

Εἶπεν αὐτὰ τ λόγια «καλή μου κόρη» μὲ τόσην γλύκα, μὲ τόσην τρυφερότητα, ὥστε μου ἦλθαν δάκρυα στὰ μάτια· ἐκατάλαβα ὅτι θὰ εἶνε ἀληθινὴ μητέρα γιὰ μένα, καί την ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη. Εἶμαι βεβαία πως δὲν ζηλεύει ἡ μαμμά μου· ὅσοι εὑρίσκονται στὸν οὐρανὸ δὲν ζηλεύουν· ἡ ζήλεια εἶνε γιὰ τὰ ἀσυλλόγιστα κορίτσια σὰν κ' ἐμένα· ἐκείνη ὅμως, ποῦ εἶνε ἁγιασμένη ἡ ψυχή της, μᾶς βλέπει καὶ χαίρεται διὰ τὴν εὐτυχίαν ὅλων μας.

5 Ἰουλίου.

Δὲν εὑρίσκω πλέον καιρὸν οὔτε τὸ ἡμερολόγιόν μου νὰ γράψω· τόσον εὐχάριστα καὶ μὲ τόσα πράγματα περνᾷ ἡ ζωή μου. Οὔτε κάθομαι καθόλου στὸ σπίτι μας· ἡ κυρία Μαντάρη μᾶς βάζει καὶ μελετοῦμε, καί μας διασκεδάζει ὕστερα. Καὶ ὁ μπαμπᾶς που γελᾷ τώρα ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ ! Εἶνε, ἀλήθεια, ὡραῖο πρᾶγμα ἡ ζωή, ἄμα ζῇ κανεὶς ἔτσι !

15 Ἰουλίου.

Χθὲς ἔγινε ὁ γάμος· οἱ καλεσμένοι ἦσαν ὀλίγοι· ἡ οἰκογένεια μόνον καὶ μερικοὶ στενοὶ φίλοι που ἦλθαν ἀπὸ τὸς Ἀθήνας. Ὁ παπᾶ-Ἄνθιμος τοὺς ἐστεφάνωσε . . .

« Ἐγονάτισε στὸ μνῆμα τῆς μητέρας μου.» (Σελ. 77, στήλ. 6'.)

Σήμερα τὸ πρωί, ἐγὼ καὶ ὁ Κίμων ἤμεθα στὸν κῆπο, ὅταν εἴδαμε νὰ ἔρχωνται κοντά μας ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ καινούρια μου μαμμά.

Ἡ μαμμὰ ἐφίλησε ἐμένα πρῶτα.

Ἐφοβήθηκα μήπως κακοφανῇ τοῦ Κίμωνος, κ' ἐγύρισα νὰ τον ἰδῶ· ἀλλὰ ἦτο κι' αὐτὸς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ, καὶ ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος.

Ὅλοι εἴμεθα εὐτυχεῖς. . .

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΟΡΦΑΝΗΣ»

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 69.)

—Τώρα ὁ πατέρας ἔφυγε, ἐσύ λοιπὸν κ' ἐγὼ πρέπει νὰ φροντίζωμεν μόνοι μας γιὰ τὸ κάθε τί, ὥς που νὰ γυρίσῃ, εἶπεν ἡ μητέρα, ἐνῷ ἐγύριζαν πίσω στὸ σπίτι.

—Ναί, κ' ἐγὼ θἄμαι καλὸ κορίτσι, εἶπεν ἡ κόρη, κουνῶντας τὸ κεφαλάκι της, καὶ ὅταν γυρίσῃ ὁ πατέρας στὸ σπίτι, πές του, σὲ παρακαλῶ, πῶς ἤμουν καλὸ κορίτσι, γιατὶ τότε μπορεῖ νὰ μου δώσῃ κανένα δῶρο.

— Βέβαια, ὁ πατέρας θὰ σου φέρῃ ἕνα πρᾶγμά που σ' ἀρέσει πολύ. Τὸ εὑρω, γιατὶ τοῦ εἶπα νὰ σου φέρῃ μιὰ κούκλα. Πρέπει κάθε μέρα νὰ συλλογίζεσαι τὸν πατέρα, καὶ νὰ παρακαλῆς νὰ πάῃ καλὰ τὸ ταξεῖδί του ὥς που νὰ γυρίσῃ πίσω.

— Ὦ! βέβαια, πόσο θὰ χαρῶ ἄμα ξανάρθῃ! εἶπε τὸ κοριτσάκι κ' ἐκτύπησε παλαμάκια τὰ χεράκια του· καὶ τὸ προσωπάκι του ἔλαμψε ἀπὸ χαρά, διότι ἐσυλλογίσθη τὸν ἐρχομὸ τοῦ πατέρα.

Ἐφάνη στὴ μητέρα, ὅταν ἐκύτταξε τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ της, ὅτι ἡ ἀγάπη της γ' αὐτὸ ἔγινε ἀκόμα μεγαλήτερη.

Ἄρχισε τότε νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ κάμῃ τὰ χειμωνιάτικα ροῦχα καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς των. Ἔπιασε τὴ ρόκκα της κ' ἔστησε τὴν ἀνέμη καὶ τὸ ροδάνι της, κ' ἔκλωτε τὴν κλωστὴ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ ὑφαίνῃ τὰ πανιά. Σὰ διαλείμματα τῆς δουλειᾶς, ἐμάθαινε παιγνίδια στὸ κοριτσάκι, καί το ἐδίδαξε νὰ διαβάζῃ τὲς παληὲς ἱστορίες τοῦ τόπου της. Ἔτσι ἡ γυναῖκα εὕρισκε πρηγορὶ στὴ δουλειὰ ὅσον καιρὸν ἐβάσταξε ἡ μοναξιά της, χωρὶς τὸν ἄνδρα της.

Ἐνῷ ἔτσι ἐπερνοῦσε γρήγορα ὁ καιρὸς στὸ ἥσυχο σπίτι των, ὁ ἄνδρας ἐτελείωσε τὲς δουλειές του μὲ τὸ καλὸ καὶ ἐγύρισε πίσω.

Δύσκολο θἄταν νὰ τον γνωρίσῃς τότε, ἂν δὲν τον ἤξευρες καλὰ ἀπὸ προτήτερα. Εἶχε ταξειδέψῃ, ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, μὲ κάθε καιρὸ καὶ ἄνεμο, ἕνα σωστὸ μῆνα, καὶ ἦταν ἀπὸ τὸν ἥλιο μαυρισμένος σὰν μπροῦντζος· ἀλλὰ ἡ καλή του γυναῖκα καὶ τὸ καλὸ παιδάκι του στὴ στιγμή τον ἐγνώρισαν, κ' ἔτρεξαν νὰ τον ὑποδεχθοῦν ἡ μιὰ δεξιὰ κ' ἡ ἄλλη ἀριστερά, κ' ἔπιασαν ἡ καθεμιὰ ἀπὸ ἕνα μανίκι τοῦ ρούχου του, ἀπὸ τὴν πολλὴ λαχτάρα ποὺ εἶχαν νὰ τον ἰδοῦν. Ἐχάρηκαν, ὁ ἄνδρας κ' ἡ γυναῖκα, ποὺ εἶδαν καλὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καί τους ἐφάνηκαν χρόνια αἱ στιγμὲς ἕως ὅτου—μὲ τὴν βοήθεια τῆς μάνας καὶ τοῦ παιδιοῦ—νὰ λυθοῦν τὰ ψαθένια παπούτσια του. καὶ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ κεφάλι του ἡ μεγάλη ὀμπρελλοκαπέλλα του· καὶ αὐτὸς εὑρέθηκε πάλιν μαζί τους στὴν παληὰ σάλα τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ φαινότανε τόσο ἄδεια, ὅσον καιρὸν ἔλειπε ὁ ἄνδρας.

Ἅμα ἐκαλοκάθησαν ἐπάνω στὲς ἄσπρες ψάθες, ὁ πατέρας ἄνοιξε ἕνα σεντοῦκι ἀπὸ μπαμποῦ που εἶχε φέρῃ μαζί του, κ' ἔβγαλε μιὰ ὡραία κούκλα κ' ἕνα βερνικωμένο κουτὶ γεμάτο μὲ ζαχαρωτά.

«Ἐκύτταξε μέσα στὸν γιαλιστερὸ δίσκο.» (Σελ 78, στήλ. γ')

—Πάρε, εἶπε στὸ κοριτσάκι· εἶνε δῶρον γιὰ σένα. Εἶνε τὸ βραβεῖό σου, διότι ἐφρόντιζες καλὰ γιὰ τὴ μητέρα καὶ γιὰ τὸ σπίτι, ὅσο ἔλειπα ἐγώ.

—Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε τὸ κορίτσι, κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι ἕως κάτω, καὶ ὕστερα ἄπλωσε τὸ χεράκι του, τὸ μικρὸ σὰν φυλλαράκι σφενδάμνου, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ δαχτυλάκια του, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κουτὶ καὶ τὴν κούκλα, ποῦ ἦσαν εὐμορφώτερα ἀπὸ ὅσα εἶχεν ἰδῆ προτήτερα, ἀφοῦ δὰ ἦσαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα!

Ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἡ χαρὰ τοῦ κοριτσιοῦ· τὸ προσωπάκι του ἔλαμπε κ' ἔφεγγε, καὶ δὲν εἶχε μάτια καὶ λογισμὸν γιὰ τίποτε ἄλλο.

— Τί ὡραῖα δῶρα! . . .

Ὁ ἄνδρας ἐξαναβούτηξε τὸ χέρι του στὸ σεντοῦκι, κ' ἔβγαλε αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνα τετράγωνο ξυλένιο κουτί, ἀρκετὰ μεγάλο, προσεκτικὰ δεμένο μὲ κόκκινο καὶ ἄσπρο σπάγο, καί το ἔβαλε στὰ χέρια τῆς γυναικός του.

—Καὶ αὐτὸ εἶνε γιὰ σένα, τῆς εἶπε.

—Εὐχαριστῶ, καλέ μου ἄνδρα!

Ἡ γυναῖκα ἔπιασε τὸ κουτί, καί, ἀφοῦ το ἄνοιξε μὲ προσοχήν, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μετάλλινο δίσκο, μ' ἕνα χεροῦλι. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἦτον λαμπρὸς καὶ γυαλιστερὸς σὰν κρύσταλλο, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἦτον σκεπασμένος μὲ σκαλισμένα πεῦκα καὶ λελέκια, τόσο φυσικὰ που θαρρεῖς κ' ἦσαν ζωντανά. Ποτέ της δὲν εἶχε ξαναδῇ τέτοιο πρᾶγμα, διότι ἡ καϊμένη ἦτον γέννημα-θρέμμα τοῦ χωριοῦ. Ἐκύτταξε μέσα στὸν γυαλιστερὸ δίσκο καὶ ὕστερα ἐσήκωσε τὰ μάτια της μὲ τὴν ἀπορία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της, καὶ εἶπε:

—Βλέπω κάτι πού με κυττάζει ἀπὸ μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ στρογγυλὸ πρᾶγμα! Τί εἶν' αὐτὸ πού μοῦδωκες;

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΑΝ. . . ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἦταν ἡ νύκτα θεοσκότεινη καὶ μαῦρος ὁ οὐρανός, ὅταν ὁ κύριος Ποντίκαρος ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν τρύπα του. Ἐκεῖ που πήγαινε μονάχος καὶ συλλογισμένος, εἶδεν ἐξάφνα ἐμπρός του τὸν φίλον του κύριον Κοκκινοσκούφην, ποῦ ἐχοροπηδοῦσε γελαστὸς καὶ εὔθυμος. Ἐγελοῦπαν καὶ τὰ μουστάκια του ἀκόμα ἀπὸ τὴ χαρά του.

—Ἔρχεσαι μαζί μου; ἐφώναξε στὸν κύριον Ποντίκαρον. Ξέρω ἕνα μέρος ποῦ εἶνε κάτι ὡραῖα αὐγά! Ἔλα λοιπόν . . . πᾶμε νὰ τα πάρουμε.

—Ναί, μά... δὲν θά μας τσακώσουν; ἠρώτησε ὁ Ποντίκαρος.

Ὁ Κοκκινοσκούφης ἄρχισε τὰ γέλια.

—Μά, ἂν ἦταν νὰ μας τσακώσουν, θά σου ἔλεγα νὰ πᾶμε; ἀπεκρίθη.

—Ἔχεις δίκηο, φίλε μου!

Καὶ ἔτσι ἐξεκίνησαν μαζί.

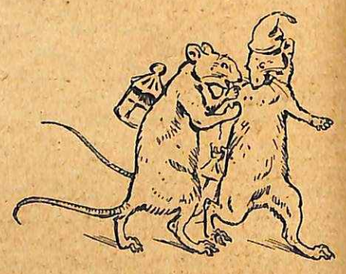

Ὁ Ποντίκαρος ἐκρατοῦσε ἕνα φανόρι, καὶ ὁ σύντροφός του ἕνα καλάθι μὲ κοπάκι, καὶ ὥς που νὰ πῆς «κύμινο!» ἔφθασαν στὸ κοτέτσι.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Νίνα ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

— Λοιπόν, τὴν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα της, παρεκάλεσες καλὰ τὸν Θεόν;

— Μὰ δὲν ἤταν ἐκεῖ, μαμμά· μόνον ἕνας παπᾶς ἦταν.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ με παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του ὅλους ὅσοι τον συνεχάρησαν διὰ τὰ γενέθλιά του, (29 Φεβρουαρίου), καὶ ἰδιαιτέρως τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σπιτθῆρα*, *Ἀλκηστιν*, *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι*, *Ἀνθοφόρον Μάϊον*, *Αὐγὴν τῶν Ἐλπίδων*, *Ἐλένην Χ. Μεταξᾶ*, *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν*, *Πὶν-Χό*, *Ἀηδόνα τῆς Λέσβου*, *Θυμωμένον Κώνωπα*, *Μαργαρὼ Καυκᾶ*, *Σπυρίδωνα Βρετόν*, *Πέτρον Βρετόν*, *Μὶς Δόγκαν* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν τὰς εὐχάς των, πεζὰς ἢ ἐμμέτρους, πάνω εἰς ὡραίας κάρτας. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον δῶρον ἦτο τῆ *Ζίνας*, ἡ ὁποία του ἔστειλε μίαν μεγαλοπρεπῆ Ἰαπωνέζικην βεντάλιαν — ἐπιστολικὸν Δελτάριον — «διὰ νὰ φυσηχθῇ ἂν ζεσταθῇ ἔξαφνα, ἀπὸ τὰς *θερμὰς* εὐχὰς τῶν πολυπληθῶν φίλων του.» Καὶ πραγματικῶς, ζεσταίνεται πολὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ καϊμένος ὁ ψυχογυιός μου... διότι διαβάζει τὰς ἀπαντήσεις τῆς ΙΕ' Κυριακῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε ὅλαι εὐκάγνωστοι· βιάζεται δὲ νὰ τελειώσῃ τὴν ἐκκαθάρισιν, ἐπειδὴ ἡ ΙΕ' Κυριακὴ θέλω νὰ γίνῃ ἐντὸς τοῦ Μαρτίου,—ἡ ΙΓ' ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου καὶ ἡ ΙΖ' ἐντὸς τοῦ Νοεμβρίου. Δηλαδὴ θὰ ἔχωμεν φέτος τρεῖς Κυριακάς,— καὶ βέβαια! ἀφοῦ φέτος εἴχαμεν τὰ γενέθλια τοῦ Ἀνανία!

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

21, 22, 23, 24.— Σήμερον σᾶς συνιστῶ τέσσαρα πτωχὰ παιδία, δύο ἀγόρια, μαθητὰς τοῦ ἀρρεναγωγείου Γάνου, καὶ δύο κορίτσια, μαθητρίας τοῦ Παρθεναγωγείου Γάνου. (Τουρκία). Ἐμαντεύσατε βεβαίως ποῖος μὲ παρεκάλεσε νὰ τα συστήσω: ὁ φίλος μας *Δόφος τοῦ Γάνου*. Καὶ ὁ φίλος μας αὐτὸς εἶνε τόσον καλός, ὥστε κ' ἐγὼ πρέπει νὰ του κάμω τὴν χάριν νὰ συστήσω τοὺς προστατευομένους του, καὶ σεῖς νὰ του κάμετε τὴν χάριν νὰ τους ἐγγράψετε.

Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ μέρος συγχρόνως, *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. Τὸ ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ μερικαὶ Ἀσκήσεις ἰδικαί του πρὸς λύσιν, αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τίποτε. Ἐνώπιον τῶν 200 Ἀσκήσεων κάθε Διαγωνισμοῦ, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἰδικῶν του, καὶ Α' Βραβεῖον ἂν πάρῃ, πάντοτε θὰ εἶνε ἀσήμαντος — 10 ἢ 15 τὸ πολύ. Ἔπειτα, ἀς εἶνε καὶ αὐτὸ ἓν προνόμιον τοῦ Διαγωνιζομένου εἰς τὸν πολὺ δυσκολώτερον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων, ἀπέναντι τῶν διαγωνιζομένων μόνον εἰς τὸν Διαγ. τῶν Λύσεων.

Ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν τῆς *Ροδοδακτύλου Ἠοῦς* [ΕΕ], ἀποσπῶ τὰ ἑξῆς: «Ἀντὶ νὰ ἐξοδεύωμεν τὸν καιρόν μας εἰς πράγματα ἀνωφελῆ, τὸν χρησιμοποιοῦμεν τώρα γράφοντες ἐπιστολὰς πρὸς σέ, καὶ ἀσχολούμενοι εἰς τόσα ἄλλα τερπνὰ καὶ ὠφέλιμα, τὰ ὁποῖα μᾶς παρέχει τὸ περιοδικόν σου. Οὐδεὶς δύναται νὰ κάμῃ συγχρόνως δύο πράγματα ἀντίθετα· καὶ ὅμως ἡ Διάπλασις δύναται, διότι εἶνε ἀνάπαυσις ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ εὐχάριστος ἐργασία ἐν τῇ ἀναπαύσει.»

Ὡραῖον τὸ ἰχνογράφημά σου, *Ζῶ Ζῶ* [ΕΕ], καὶ αἱ ἐπιστολαί σου ἐπίσης. Ὁ κ. Π. δὲν εὐκαίρησεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας νὰ σου γράψῃ ἰδιαιτέρως, ὡς ἐπεθύμει, καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ καθὼς καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου σας, διὰ τὰς ἐνεργείας. Ἐπιφυλάσσεται μόλις ἡσυχάσῃ. Εἶνε περιττὸν νὰ σου εἴπω πόσον μας ἐλύπησε τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο. Εὐχομαι παρόμοια νὰ μὴν ἀκουσθοῦν ποτὲ πλέον. . .

Ἄ, ὥστε εἶσαι ἡ μεγαλητέρα τῆς οἰκογενείας σου, *Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν*; Τότε λοιπὸν ἔχεις πολλὰ καθήκοντα καὶ πολλὰς εὐθύνας. Ἀρκεῖ ὅτι πρέπει νὰ δίδῃς τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς μικροτέρους. — Ναί, εἰς τὸ μέρος σας ἔχω μερικοὺς συνδρομητάς, ἀλλὰ μία ἐνέργεια ἐκ μέρους τῶν καλῶν μου φίλων εἰμπορεῖ γρηγορώτατα νὰ τους διπλασιάσῃ.

Ἕνα. . . δύο. . . τρία γράμματα τοῦ ἀγαπητοῦ μου *Πυρειοπώλου* [ΕΕ] αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Τί εὐχαρίστησις νὰ διαβάζω τόσῳ πολλὰ καὶ τόσον ὡραῖα γράμματα! Τὸ μόνον κακὸν εἶνε, ποῦ δὲν ἤξευρα εἰς ποῖον νὰ πρωτοαπαντήσω. . .

Πολύ μου ἤρεσεν ἡ μικρά σου κωμῳδία, *Ἀεροναῦτα* [Ε]. Τί φυσικὸς ὁ διάλογος! εὐγέσου. Χαῖρω που ἔγινες καλά, κ' ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά.

Πολύ, πάρα πολὺ ἐλυπήθηκα δι' ὅσα μου γράφει, *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* [ΕΕ]. Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε· δὲν νομίζεις καὶ σύ; Ἀλήθεια, ποῖος σοῦ εἶπεν, ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ μεταβιβάζωνται τὰ ἐσσπαθώματα ἀπὸ ὀνόματος εἰς ὄνομα; Τότε δὲν θὰ «εὕρισκα ἄκρη» κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον. Μάθε λοιπόν, ὅτι κάθε ἐσσπάθωμα θὰ δημοσιευθῇ εἰς τ' Ἀποτελέσματα ὅπως ἔχει ἐγγραφῆ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ βιβλίον μου. Ὁ γέγραπται, γέγραπται. Παραγγελίαι πρὸς μεταβίβασιν ἐσσπαθώματος ἀπὸ ὀνόματος εἰς ὄνομα ἄλλου συνδρομητοῦ ἢ Συλλόγου, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.

Ἔδειξα τὴν ἐπιστολήν σου, *Ζαππὶς* [ΕΕΕ] εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἔμεινε πολὺ συλλογισμένος . . . Ξεύρεις, καὶ αὐτός, ἂν δὲν ἦτο Ἀλέξανδρος, θὰ ἐπεθύμει νὰ ἦτο Διογένης. Εἶδες λοιπὸν τί χαριτωμένα ποιήματα πού μας δίδει φέτος ὁ κ. Μίμης Ἰσμηνός; Δὲν εἶνε νέος συνεργάτης· εἶνε παλαιὸς ὑπὸ ψευδώνυμον.

ΤΟ ΣΗΜΑ

Πέρνουν καὶ δίδουν οἱ ἐνθουσιασμοὶ διὰ τὸ Σῆμα. Ἀπὸ τὸς ἐνθουσιώδεις ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας λαμβάνω καθημερινῶς, θἀναφέρω καὶ σήμερον μερικάς. — Ἡ *Ἰδιότροπος Νεᾶνις* μοῦ γράφει: «Μόλις σήμερον ἐπιστρέψασα ἐκ τοῦ ταξειδίου μου, εὗρον πρὸς μεγάλην μου χαρὰν τὰ τρία φυλλάδια καὶ τὸ ἄξιον θαυμασμοῦ Σῆμά σου. Τί χαριτωμένον καὶ λαμπρὸν κοσμηματάκι! Πολὺ πολὺ μου ἤρεσε.» — Τὸ *Κοκκινοπίπερο*: «. . . σοῦ γράφω ὄχι μόνον διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ καὶ νὰ σε συγχαρῶ διὰ τὴν ἰδέαν νὰ κάμῃς τόσῳ λαμπρὸν δῶρον εἰς τοὺς φίλους σου. Ὅταν το ἔλαβα, δὲν ἔβλεπα τὴν ὥραν νὰνοίξω τὸ κυτίον, καὶ ὅταν το ἤνοιξα τόσον ἐνθουσιάσθην, ὥστε ἤρχισα νὰ πηδῶ. Εἶνε κυριολεκτικῶς θαυμάσιον.» — Ἡ *Μυστηριώδης Φύσις*: «Ἔλαβα τὸ μετὰ τόσης ἀνυπομονησίας περιμενόμενον Σῆμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθην μ' ἕνα γλυκύτατον ἀσπασμόν. Εἶνε κομψότατον, στερεώτατον, ὡραιότατον. Πίστευσον, ἀγαπητή μου, οὔτε στιγμὴν δὲν το ἀποχωρίζομαι, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω, στὸ θέατρον στὸν περίπατον, τὸ φέρω μαζί μου, διότι θεωρῶ ἐμαυτὴν ὑπερήφανον νὰ γνωρίζωμαι ἀπὸ μακρὰν ὅτι ἀνάγομαι εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῆς Διαπλάσεως». — Ἡ *Ἀρμονία τοῦ Κόσμου*: «Μόλις ἔστειλα τὴν συνδρομήν μου, ἀμέσως ἔτρεξα νἀγοράσω καὶ τὸ Σῆμα. Λοιπόν, ἂς τρέξουν ὅλοι οἱ φίλοι καὶ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως νὰ το ἀγοράσουν, ὅπως το φέρουν ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ πρὸς στολισμόν, καὶ πρὸς ἔνδειξιν θερμοτάτης ἀγάπης πρὸς τὴν Διάπλασιν. Γρήγορα θὰ ἔλθῃ καιρός, κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ὑπάρχῃ συνδρομητής, ὅστις νὰ μὴ φέρῃ τὸ Σῆμα τοῦ περιοδικοῦ μας». — Καὶ ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος*, [ΕΕ] εἰς ἐκτενῆ καὶ ἐξαιρετικῶς ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν: «Τὸ Σῆμα! Οὔτε εἰς τὸνειρόν μου δὲν θὰ το ἐπίστευα, ὅτι θὰ ἤρχετο καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον μιὰ μικρὴ μαυρόχρυση καρφίτσα θὰ μας ἐγνώριζε μὲ τὰ ἄγνωστα ἕως τώρα ἀδέλφια μας . . . πού μας ἑνόνει μὲ αὐτὰ μιὰ ἀπεριόριστος ἀγάπη, χωρίς, τὰς περισσοτέρας φορές, νὰ γνωρίζωμεν οὔτε τὰ ὀνόματά των.» Καὶ ἐμπνεόμενος, τελειόνει μ' ἓν ὡραῖον ποίημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχω τόπον νὰ παραθέσω, καὶ λυποῦμαι.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, τοὺς νέους μου φίλους: *Σάτυρον* (Χ. Π.) *Αἰθερίαν Ψυχὴν* (Ι.Γ.Κ.) *Ἀλκίφρονα* (Ψ.Ε.Α. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Γαλαξίαν* (Μ.Γ.Γ. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον·) *Πρίγκιπα τοῦ Μαρμαρᾶ* (Σ. Γ. Τ.) *Ὀδησσίτην* (Σ. Κ. μάλιστα, αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ὕδραν* (Σ.Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἄλλη σου ἐπιστολὴν δὲν ἔλαβα· φαίνεται ὅτι ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Βασιλικὸν Σκῆπτρον* (Α.Π Β. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἀμαρίνθιον Ἄλσος* (ἄνευ ἀρχικῶν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου·) *Χρυσόμαλλον Κριὸν* (Σ. Η. Τ. Σῆμα καὶ Μ. Μιστικὰ σοῦ ἔστειλα·) *Πέταλον Ρόδου* (Ε. Η. Τ. τὸ τελευταῖον ποῦ ἤθελες· δὲν ἦτο ἐλεύθερον· διὰ νὰ ἔχῃς δικαίωμα, ὡς ἀδελφὴ συνδρομητοῦ, πρέπει νὰ στείλῃς μίαν δραχμήν·) *Κόκκινο Σπαθὶ* (Δ Μ.Λ. τόσῳ μικρὸς καὶ γράφεις ἔτσι εὔμορφα; εὖγε! σοῦ εὔχομαι νὰ δυναμώσῃς καὶ εἰς τὸ σῶμα, ὅπως εἶναι δυνατὸς εἰς τὸν νοῦν·) *Ἀκακίαν* (Μ Μ.Α. Μικρὰ Μυστικὰ ἔστειλα· τί ὡραία ἐπιστολή!) *Νεφελώδη Ψυχὴν* (+, +, ναί, αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀκριβῶς ἐπιδιώκω: νὰ δημοσιεύω ὕλην διὰ κάθε ἡλικίαν, ἀπὸ τὴν νηπιακῆς μέχρι τῆς ἐφηβικῆς·) *Νῶε* (Δ. Δ. Δ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον) *Κυρίαρχον τῆς θαλάσσης* (Ε.Ν.Π. αὐτὸ θὰ προτιμᾶς καὶ σύ, ἀφοῦ το ἔγραψες πρῶτο-πρῶτο· σοῦ ἔστειλα Δελτία καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Μιμητὴν τοῦ Σανταρόζα* (ἄνευ ἀρχικῶν· χάρτην Λύσεων ἔστειλα·) *Ἀήτητον Πήλιον* (Σ.Σ.Τ.) *Φάρον τῆς Σινώπης* (Δ. Κ. Κ. εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) καὶ *Δαμαλάκι* (★+★ Χάρτην Λύσεων ἔστειλα.)

Ἡ φίλη μου *Οὐρανία Δ. Μ.* ἡ ὁποία μ' ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ψευδωνύμου της, ἂς μάθῃ ὅτι δὲν ἔλαβα ἐν τῷ μεταξὺ οὔτε ἐπιστολήν της οὔτε ἀπάντησιν εἰς τὴν Κυριακήν. Δηλαδή, μετὰ τὴν πρώτην της ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν τῆς ἀπήντησα καὶ την παρεκάλεσα νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὰ γαλλικὰ δὲν εἶνε δεκτά, δὲν ἔλαβα ἄλλην παρὰ τὴν σημερινήν.

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Ἐλικωνιὰς Παρθένος* («+» καὶ [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Βρύγων* μὲ τὸ *Κεντρὶ* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί*· — τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* μὲ τὸν *Λευκὸν Φασίολον*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Πολικὸν Ἀστέρα* καὶ *Κρυφοδαγκαριάραν* — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Μιράνταν*, *Μακρολαίμην*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Πολικὸν Ἀστέρα* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἀλόης*· — ἡ *Τρέλλα τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Στρίγγλαν*, *Τζιριτζάντζουλαν*, *Λαϊδεμένην Βασιλοπούλαν* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν*· — ὁ *Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδον*· — ὁ *Ἀθηναϊκὸς Μπεμπὲς* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ζημιόγαταν*, *Κερκυραίαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Ζαππίδα*· — ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα*

μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Ἰλίου Μέλαθρον* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα*, *Ἑσπερίαν Αὔραν*, *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Βόρειον Σέλας* καὶ *Τρελὸ Ποντίκι* — ὁ *Μενελὶκ* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λόφον τοῦ Γάνου* (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα· σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου) *Βρύχωνα* (ἔστειλα·) *Μισόκαλον* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* (κατενθουσιασμένον ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα·) *Βασιλέα τῶν Χρυσανθέμων*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, ([ΕΕ] ναί, ἕνας τρόπος διὰ νὰ πέρνῃ κανεὶς εὔσημα, εἶνε νὰ μοῦ γράφῃ τακτικὰ καὶ εὔμορφα· ἐπίσης δὲ καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος· ἐπιτυχῶς εἰς τοὺς διαγωνισμούς· οὕτω εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τὸ ἄθροισμα γίνεται σεβαστόν· ἀλλὰ τὸ νὰ βλέπῃ εἰς τὸν ὕπνον του Εὔσημα . . . ἔ, αὐτὸ δὲν εἶνε πάντοτε ἀσφαλές . . .) *Νοητὴν Ρομφαίαν* ([ΕΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο ὡραίας, γλαφυρὰς καὶ πατριωτικὰς ἐπιστολάς σου· ὅμως δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς δύο ψευδώνυμα· ἀφοῦ ἤλλοξες τὸ πρῶτον, ἄφισέ το πλέον·) *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου* (τὰ τετράδιά σου ἐστάλησαν ὅλα·) *Ἡμεροδείκτην* (ἔστειλα·) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων* (εὔχομαι νὰ γίνῃ· ἐντελῶς καλά· ἡ Ἄσκησις δὲν εἶνε ἐλλειπής, διότι ἡ λέξις ἔχει δύο νῖ, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἕν, εἰς τὰ Κρυπτογραφικά, χρησιμεύει ὡς ἀρχικόν) *Π. Θ. Δόβαν* (ἔστειλα τὸ 28ον·) *Πτερὸν τῆς Μελίσσης* (ἔστειλα·) *Πὶν Χὶ* ([Ε] εὖγε διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς· πολὺ καλὰ κάμνεις· ποῦ δὲν λέγεις εἰς κανένα τὸ ψευδώνυμόν σου, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇς νὰ το ἀλλάξῃς) *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* ([ΕΕ] διὰ τὸ καλογραμμένον γραμματάκι, ποῦ μαρτυρεῖ τόσην ἀγάπην· ἡ Ἄσκησις ὑπ' ἀριθ. 60 εἶνε ἰδική σου· ἀλλὰ κατὰ λάθος, φαίνεται, ἀντὶ νὰ γράψω *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις* ἔγραψα *Μυστηριώδης*! μοῦ συμβαίνει κάποτε, ὅταν τὰ ψευδώνυμα ὁμοιάζουν·) *Ἀθηναϊκὸν Μπεμπὲν* (μὰ δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴν ἔρχεσαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, ἐπειδὴ ἐμάλλωσες μὲ τὸν *Διάβολον Ἑσπερινόν*! καὶ οὔτε ὑπάρχει λόγος - μοῦ φαίνεται, - νὰ εἶσαι μαλλωμένος μὲ αὐτόν·) *Ἐργατικὸν Μύρμηκα* (ἔστειλα·) *Φρᾶ-Διάβολον* (δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀγάπης σου καὶ τῶν ἐνεργειῶν σου· ἀφοῦ ἐνέγραψες συνδρομητάς, εἰμπορεῖς νὰ τους στείλῃς καὶ πρὶν προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός·) *Ἀλεξάνδραν Β. Φιλαλήθουν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Γ. Ν. Παρίσην* (τὰ φυλλάδια αὐτὰ ὑπάρχουν, πρὸς 15 λεπτὰ ἕκαστον· ταχυδρομικὰ δὲν χρειάζονται·) *Ἄσπρο Ποντικάκι* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Πεντάμορφην* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Μὶς Δόγκαν* (ἔγινε καλὰ καὶ τὸ ἄλλο χέρι; ἀλήθεια, τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν τὴν μανίαν νὰ φαίνωνται μεγάλα· μοῦ συνέβη πολλάκις νὰ με ἀφίσουν παιδιὰ δέκα χρονῶν, διότι τάχα ἐμεγάλωσαν, καὶ νὰ με ξαναπάρουν ὅταν ἔγιναν δεκαπέντε!) *Ὀπτασίαν Παραδείσου* (ἔστειλα·) *Αὐτόνομον* (ἔλαβες τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Π;) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (νὰ μου γράφῃς συχνά, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν, καὶ τότε πολὺ συχνὰ θὰ ἔχῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμόν σου) *Παιδικὴν Χαρὰν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολήν μὲ τὰς λαμπρὰς περιγραφὰς καὶ τὰς ὡραίας σκέψεις· ἀλλὰ ποῦ εἶδες ὅτι παρέτεινα τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος; ὄχι, ἔληξε τὴν 29 Φεβρουαρίου·) *Ἠλιακὴν Ἀκτῖνα* (ἔχει καλῶς·) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* (καὶ ἡ προηγουμένη σου ἐλήφθη, ἀλλὰ πρὶν σου ἀπαντήσω ἔλαβα τὴν δευτέραν καὶ ἔτσι ἀπήντησα μαζί·) *Μενελὶκ* ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις) *Προμηθέα Δεσμώτην* (ἔστειλα· τί εὐγενὴς ἐπιστολή!) *Περπρωμένον* (ἀ, πόσον ἤθελα νὰ μου ἔγραφες τέτοια συχνότερα!) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* (ἔστειλα· ὄχι, ἡ καταγγελία ποῦ εἶδες δὲν ἦτο διὰ σέ·) *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* (ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ· βραβεῖον ἔστειλα·) *Κίτρινην Μάσκαν*, *Μαγευτικὸν Δάσος* (ἔχεις πολὺ λάθος νὰ νομίζῃς ὅτι τὰ βιβλία ἀφίνουν κέρδη, ὥστε νὰ κατατίθενται καὶ εἰς Ταμεῖα. . .Ὅταν δὲν ἀφίνουν ζημίαν, μόλις καλύπτουν τὰ ἔξοδα των·) *Σπῖνον* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς θείου· ναί, τὸν ἐγνώριζα κ' ἐγώ, καὶ ἤθελα πολὺ νὰ ἐπήγαινα καὶ εἰς τὴν κηδείαν του, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἔμαθα πολὺ ἀργά· δὲν εὐκαιρῶ, βλέπεις, πάντοτε νὰ διαβάζω ἐφημερίδας) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· πρέπει ὅμως νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὰς ὁδηγίας· χάριν εὐκολίας, εἰμπορεῖς νὰ εἰσπράττῃς δι' ἑνὸς μηνὸς φύλλα ἀπὸ κάθε ἀγοραστήν, καὶ μόνον μίαν φορὰν τὸν μῆνα νὰ μου στέλλῃς χρήματα· περιμένω λοιπὸν παραγγελίαν σου·) *Ἔρρικα*, *Χειμωνιάτικον Ἀστέρα*, *Ἐρυθρὸν Ἱροσωπεῖον* (καὶ ὄχι *Ἐρυθροῦν*, εἶνε λάθος·) *Χαρὰν τῶν Γορέων* (κατενθουσιασμένην μὲ τὰ Μ. Μυστικά·) *Ἀμαζόνα τῆς Βουλώνης* ([Ε] διὰ τὴν γλαφυρὰν καὶ εὔγλωττον ἐπιστολήν) *Αἴαντα Μαστιγοφόρον* (δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου περὶ τῆς εἰλικρινείας σου· ἀπεναντίας εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὰ ποὺ μου γράφεις εἶνε πεποιθήσεις σου καὶ ὄχι ποσῶς κολακεῖαι·) *Χαρούμενην Καρδούλαν* (ποὺ τῆς ἔδεσαν τὰ περυσινὰ φυλλάδια καὶ τῆς ἔκαμαν ἕνα λαμπρὸν τόμον, καὶ δὲν χορταίνει νὰ διαβάζῃ τὰ ὡραῖα πράγματά ποὺ ἔχει μέσα·) *Περιοδικὴν Τρέλλαν* (ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀσκήσεων εἶνε ὡρισμένος, 10 ἕως 15 εἰς κάθε Διαγωνισμόν· ἐπειδὴ ὅμως δὲν το ἤξευρες, δὲν πειράζει·) *Μεσημβρινὴν Ἀκτῖνα* (ἔστειλα· ἡ ἀδελφή σου ἠμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις τῶν πρώτων φυλλαδίων καὶ χωρὶς ψευδώνυμον· κατόπι το ἔβαζε·) *Μπάρμπα-Λινάρδον* (κρῖμα, ἀλήθεια, ποῦ ἔχασες αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν· πόσεξε μὴν πάθῃς τὰ ἴδια καὶ εἰς τὸν ἄλλον·) *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς) *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς*, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29 Φεβρουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἀπριλίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

105. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις
Τὸ ἄλλο μοῦ στρογγύλον,
Φαγώσιμον, κοινόν.
Ἐὰν τὰ δύο, φίλε μου,
Μὲ τέχνην συγκολλήσῃς,
Μ' εὑρίσκεις κ' εἰς οἰκήματα
Κ' εἰς θέατρα ἐπίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυσ ηριώδους Ψυχέως

106. Στοιχειόγριφος.

Νῆσον μικρὰν ὁλόκληρος, ἀκέφαλος θεάν,
Καὶ ἄπνους δασιδίαιτον σημαίνω γενεάν.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Β. Κόκκαλη

107. Μεταγραμματισμός.

Πῖ νὰ βγάλῃς, Βῆ νὰ βάλῃς.
Ποᾶγμα μέγα μμ! δὲν κάνεις.
Πέτρα τῶνα, τάβλα τάλλο,
Πόρε τῶνα κτύπα τάλλο!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κίτρινο Ντόμινο

108 110 Λογοπαίγνια.

1.— Τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ κύκλου καὶ μελίσσης;

2.— Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον μεταλλοειδές;

3.— Ποῖος προδότης μᾶς ἐπισκέπτεται κοιμωμένους:

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυσοχάρτου

111. Ἑξάγωνον.

★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ ★ ★ ★ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε
★ ★ ★ ★ ★ ★ νὰ ἀναγινώσκωνται καθέτως
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ καὶ ὁριζοντίως αἱ αὐταὶ
★ ★ ★ ★ ★ ★ λέξεις: 1. Πόλις ἢ ἐρ-
★ ★ ★ ★ ★ γαλεῖον 2, Ἀρχαία πό-
★ ★ ★ ★ λις τῆς Ἰταλίας. 3, Πόλις τῆς Μ Ἀσίας. 4, Ἀρχαία βασιλόπαις. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Ἕλλειψις νοῦ. 7. Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Κ. Σκλάβου

112. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Μήτηρ ἀρχ. θεοῦ—ἐπιφώνημα=ἀντωνυμία + Ἐπίθετον — ἐπίρρημα = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νιαγάρα

113—117. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, καὶ δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, σχηματίσατε πέντε λέξεις τρισυλλάβους:

π.λμσκ - γρντ - ξλπσ - θκρ - λμγ

Ἐστάλη τοῦ Περπρωμένου

118. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέλεων ἀποτελοῦν γνωμικόν:

1, Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2, Τροφή. 3, Πρωτεύουσα Κρήτους τῆς Ἀσίας. 4, Ὕψωμα γῆς. 5. Συγκριτικὸν τοῦ ῥάδιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαππίδος

119. Ἐλλιποσύμφωνον

ου - η - αυ - ω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπατρίδος Ὑσσδος

120 Γρῖφος

Μ	ΟΥ
ΠΑΝ	ΤΙΛ

Ἐσταλη ὑπο τῆς Βιολέττας του Χελμοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 51—52.

650. Ὑπερίδης (ὑπέρ, ἠδύς.)— 651. Ἄπις Ἄγις — 652. Φαῖδρα-φαιδρά.— 653. Κύων.

654 ΤΙΤΟΣ 655. ΠΙΣΙΔΙΑ
ΙΡΙΣ ΑΥΛΡΓ
ΤΙΣ ΓΡΜΙΚ
ΟΣ ΑΡΜΕΝΙΑ
Σ ΣΝΝΤΙ

655 660. Διὰ τοῦ Ο: *ὀκνός*, Α Α Ο Ο Ο *ἄρτιος*, *Πόρος*, *Ταῦρος*, *κόρος*. ΙΒΙΣΚΟΣ — 661. ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ (Ἀληκτώ, ΔΡΙμύς, Ἄτροπος, ΝΟΥθία, ΠΟλυδεύκης, ΛΙΣσαβών.)— 662 Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμὼν εὐδαιμονεῖν. — 663. Διάσημος ἐν τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς ἦν ὁ Ἡσίοδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Πληροφορῶ τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως ὅτι ὀνομάζομαι Παρασκευὴ Γ. Τσουβαλτζῆ. Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν *Μεσημβρινὴν Ἀκτῖν* διὰ τὸ συγχαρητήριά της· τὴν παρακαλῶ δὲ νὰ μου φανερώσῃ τὸ ὀνοματεπώνυμόν της δι' ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, διότι ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω.— *Ξενιτευμένη Σιγωπίς*. (Δ, 29)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια, ἰδίως τοπογραφίας, πανταχόθεν. — Πόναγ. Α Μητρέλιας, Μυτιλήνη. (Δ, 30)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια. Προτιμῶ τοποθεσίας ἢ καλλονάς, ἀποστέλλων δύο ἀντὶ μιᾶς διὰ τὰς καλλιτεχνικάς. — Apollolos M. Photics, Metelin (Turquie). (Δ, 31)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904